

संस्मरण

सत्तरी विमर्श

डा. तुलसी अट्टराई

क्रमागत...

देशका अधिकांश जिल्लामा पुगेको छु । विकसित विषयका करिब दर्जन मुलुक पनि देखिसकेको छु । नेपाल पनि यिनै विकसित देशहरू हुन सक्ने अहा ! कस्तो हुन्थ्यो भने सोच्दैथुँ । यति बेला पनि सोचिरहेकै छु ।

‘आफूले भनेजस्तै शासनसत्ता चलाउने हो भने पन्ध्र वर्षभित्र प्रत्येक नेपालीले आ’ नै घरजग्गा जोड्न सक्नेछ । त्यति मात्र होइन भोजन, वस्त्र र आवासले सुसज्जित हुनेछ । छोराछोरीलाई पढाउन र रोगीलाई औषधि व्यवस्था गर्न सक्नेछ। नेपाल शांत, समृद्ध भएर विश्वकै एउटा नमूना मुलुकका रूपमा स्थापित हुनेछ ।’

करिब पचपन्न वर्षअघि वीपीले आफू प्रधानमन्त्री भएका बेला भनेको कुरामा, यही विश्वास र आशामा विधि, कोषरालको सिद्धान्त, आदर्श र मार्गदर्शनमा आस्थावान रहँदै मुलुकका निम्ति आफूलाई सकेको योगदान पनि दिँदैआएको छु । यतिको धेरै वर्षअघि पनि हाम्रो समाज अभाव, अशिक्षा, रोग र विभिन्न समस्याबाट जितिकै जेलिएको छ । बेरोजगारी र पलायन मात्रै जतातति देखिन्छ ।

मेरो खास लेखन इतिहास त भन्ने गाह्रो छ, तैपनि २०१९ सालमा तालेजुङमा कक्षा ७ मा पढ्दा विद्यार्थी प्रतियोगिताका सन्दर्भमा एउटा कतीदात लेखेको थिएँ । त्यो कतिदा प्रतियोगितामा सुनाइएको थियो र दोस्रो भएर ६ नम्बरको खाता र टेको कलम माथि गरेको कुरा आज पनि सम्झन्छु । त्यसपछिको क्रममा सामान्यतया लेख्दै गइयो र छापिएको चाहिँ २०२५ सालमा कथा छापीयो ‘त्वही रहेछ’ शीर्षकमा समापन भन्ने पत्रिकामा । त्यसपछि अहिलेसम्म विभिन्न विधाका डेढ दर्जन कतिहउ छापिएका छन् । त्यति नै सङ्ख्यामा प्रकाशनका निम्ति तयार पारिएका छन् । लेख्ने क्रम निरन्तर छ ।

मेरो इहाम नै लेख्ने भएको छ । विचमा संयोगवश पत्रकारितामा पनि आफूलाई संलग्न गर्नुपरेको छ । यो चाहिँ अलिकति घट पाल्ने क्रममा नै हो । २०४५ सालतिर म राजधानी सञ्चारहिकमा संलग्न भएँ, त्यसले गर्दा मेरो पत्रकारिता लेखन पनि अगाडि बढ्यो । अहिले पनि म लेखिरहेको छु – साप्ताहिक र दैनिकहरूमा । मेरो लेखनमा खासै कुनै प्रेरणा छैन ।

लेखनभन्दा मेरो अर्कै धारणा छ । यो कसैले लगाइएको विषय होइन । लेखक आफूले नै आ’ नै लागि सुरु गर्छ । कोही जुवा-तास खेल्ने सवाम बिताउँछन् वा अरु कुनै काममा लाग्छन् । त्यस्तै तरिकाले एउटा भावकालक अभिव्यक्ति भएको अथवा भावुक व्यक्ति लेखनतिर लाग्छ । लेखन पनि उसको एउटै दिनव्ययी जस्तै हुन्छ । लेख्ने जाने र आफूलाई लागेका कुराहरू समाजलाई दिँदै जाने काम हो । उद्योगीमा वा विकास निर्माणमा यति लाग्ने गरेको छ, यसबाट यति उत्पादन हुनुपर्छ भन्ने हुन्छ तर लेखन क्षेत्रमा त्यस्तो कुनै मापदण्ड हुँदैन । लेखन भनेको मूल्याङ्कन तथा पुरस्कारका लागि अताल्लिनुपर्ने विषय पनि होइन ।

कलमगुरु सधैंभरि नै अत्यन्त यत्नशील राखेको हुन्छ । अबको मेरो अभिष्ट कलम नै होलाजस्तो छ । मैले यस्ता गन्थन गरेर मुल कुरो नै छोडेछु । यो मुल कुरा हो – सत्तरी लागेको प्रसङ्ग । अनि जीवन र जीवनको लब्ध बाह्य पाउनुपर्ने कुरा । क्रमशः...

आकाश पानीको भरमा कृषिप्रधान देश नहुने गुरुङको दावी

दमक/ नेपाली काङ्ग्रेसका नेता तथा सांसद धनराज गुरुङले आकाश पानीको भरमा मात्रै कृषि प्रधान देश हुन नसक्ने बताएका छन् । शुक्रबार प्रतिनिधिसभामा बजेदको सिद्धान्त र प्रशासनिक सम्बन्धमा (गृह प्रस्ताव बाहेक) माथिको छलफलमा माना विदे पुगे मन्त्री गुरुङले नेपालको कृषि प्रणाली आकाश पानीको भरमा मात्रै निर्भर गर्न नहुने बताए । कृषि योग्य जमिनलाई सिँचाइको व्यवस्थापन मिलाउनुपर्नेमा जोड दिँदै उनले भने, ‘कृषि प्रधान देश भनिनुपर्ने अहिलेसम्म कृषि क्षेत्रमा पुर्ण सिँचाइको व्यवस्थापन गर्न सकिएको छैन । अब खेतीयोग्य जमिनलाई सिँचाइको व्यवस्था मिलाउनुपर्छ ।’ यसैगरी, गुरुङले कृषि क्षेत्रमा रासायनिक मलको प्रयोगलाई न्यूनीकरण गर्नुपर्नेमा पनि जोड दिए । गुरुङले नेपालको कृषि प्रणालीमा बढ्दै गएको रासायनिक मलको प्रयोगभन्दा चिन्ता व्यक्त गरे । उनले कृषि क्षेत्रमा प्रयोग हुने रासायनिक मललाई एकदमै न्यूनीकरण गरेर प्राङ्गरीक मलको प्रयोग बढाउनु पर्ने औचित्य । कृषि क्षेत्रमा प्रयोग हुने बिशदीलाई कृषक उपभोक्ता दुवैलाई मारमा पारेको भन्दै कृषि क्षेत्रमा बिशदीको प्रयोगलाई न्यूनीकरण गर्नुपर्ने धारणा राखे ।

ट्याङ्करको ठक्करबाट लिम्बुको मृत्यु

दमक/ मोरङको उर्लाबारीमा ट्याङ्करको ठक्करबाट मोटरसाइडकल चालकको मृत्यु भएको छ । गृहसति ११:५५ बजे उर्लाबारी -३ पुरानो मंगलबारेस्थित राजमार्गमा उर्लाबारीबाट पथरीतर्फ जाँदै गरेको का ६ प १०२६ नम्बरको मोटरसाइडकललाई पश्चिमबाट उर्लाबारीतर्फ आउँदै गरेको का ५ च २१८० नम्बरको ट्याङ्करले ठक्कर दिएको थियो । दुर्घटनामा मोरसाइडकल चालक दमक -९ बस्ने ३६ वर्षीय मनकुमार लिम्बु गम्भीर घाइते भएका थिए ।

घातेलाई मदन भण्डारी अस्पताल तथा ट्रमा सेन्टर मंगलबारीमा सामान्य उपचारपश्चात् थप उपचारको लागि बीएण्डरसी अस्पताल चित्तौडगढ ट्याङ्करको सति १:३५ बजे उपचारका क्रममा मृत्यु भएको हो ।

मोटरसाइडकल र ट्याङ्कर काढा बारा जितपुरसिमरा उपमहानगरपालिका ३२ बस्ने २९ वर्षीय अशोक ठोकरलाई इलाका प्रहरी कार्यालय उर्लाबारीको नियन्त्रणमा राखिएको छ भने ट्याङ्कर अस्थायी पडारी पोष्ट तारावारीमा राखिएको छ । मृतकको शव बीएण्डरसी अस्पतालमै रहेको छ ।

पाँचथर-ताप्लेजुङ सडक अवरुद्ध

फिदिम । बेलिङ्ग बगेपछि डाइडर्सन गर्न लगाइएका हट्टुम पाइप बाढीले बगाएसँगै तमोर कोरिडोरको पाँचथर-ताप्लेजुङ सडक खण्ड अवरुद्ध भएको छ । तमोर कोरिडोरमा पर्ने पाँचथरको फिदिम र प्रिङलाङ गाउँपालिकाको सीमावर्ती वडा हो खोलागा बगरको डाइडर्सनको लागि राखिएका हट्टुम पाइप शुक्रबार बिहान बाढीले गएको स्थानीय राम मान्गीले बताए । हट्टुम पाइप बगाएसँगै धरानबाट भूचालबाट पाँचथर हुँदै ताप्लेजुङ हिँडेका यात्रु मालवाहक साधन फिदिम ४ साइलाघोरेदेखि जोरसाङ हुँदै मेची राजमार्ग यात्रु गन्तव्य पुगनुपर्ने अवस्था आइलागेको छ । यस्तै ताप्लेजुङदेखि मालुचोक माफौरका गन्तव्य धरानतर्फ हिँडेका यात्रु र साधन समेत प्रभावित भएका छन् । यो बाटो भएर धरान टहरीर गिरीनगर हिँडेका यात्रु गोपेटारदेखि फिदिम इलाम र मापा हुँदै त्यसपछि पुगनुपर्ने अवस्था सिर्जना भएको छ ।

२०८१ असोज १२ गतेको बाढीले बगाएपछि यहाँ हट्टुम पाइप राखेर पानी कटाउँदै यातायात सुचारु गराइएको थियो ।

यो सडकमा पर्ने खोलामा पुल बनाउने जिम्मेवारी तमोर कोरिडोर आयोजनाको हो । तमोर कोरिडोरका आयोजना प्रमुख प्रदिप निरौलाले बगाएका हट्टुम पाइप काटेपछिबलाटो तीन महिना गरेर यातायात सुचारु गर्ने पहल भइरहेको बताए । निर्माण कम्पनीसँग सम्बन्ध गरी मनसुन सञ्चिप नुद्धिसमा सोही डाइडर्सन मार्फत यातायात सुचारु गर्न पहल गरेका छौ । निरौलाले भने ।

नयाँ भर्ना र अभिभावकका सकस

माजु अष्ट

२०८१ सालमा कक्षा १ देखि ९ सम्म लिइएका परीक्षाको वार्षिक नतिजा प्रकाशित भएसँगै नयाँ भर्नाहरूलाई शैक्षिक सत्र २०८२ का कक्षासमेत सुरु भइसकेका छन् । निजी विद्यालयमा पढ्ने आफ्ना नानीबाबुको ग्रेडसिट प्राप्त गर्नका लागि २०८१ सालको सम्पूर्ण शुल्क तिर्नुपर्ने हुन्छ । कतिपय अभिभावकले विभिन्न कारणबस महिनेपिछ्छे नियमित शुल्क तिर्न सकेका हुदैनन् । जसका कारण अन्तिममा धेरै महिनाको शुल्क एकैठोटो तिर्नुपर्ने सकस आइपर्छ ।

बसभाडा, क्यान्टिनको टिफिन, खाना खर्च, ट्युसन खर्च, तेबथानी, वैज्ञानिक कक्षाका अतिरिक्त शुल्क तिर्नुपर्दा अभिभावकको डाड सकिने गरेको छ । अर्भ नानीबाबुहरूले राम्रोसँग नपढिदिँदा, शिक्षकले माथिल्लो कक्षा चढाउन गाह्रो छ भनिदिँदा मन भन्ने किन्ना हुन्छ । बर्षभरको शुल्क तिरेर ग्रेडसिट प्राप्त गरे पनि वैशाख पहिलो सातादेखि नै सुरु हुने भर्ना शुल्क भन्ने चर्को हुन्छ । सञ्चालनीका कतिपय निजी विद्यालयमा मन्ट्रेसरी, नर्सरी, कक्षा १ नै भर्ना गर्न पनि लाखभन्दा बढी शुल्क तिर्नुपर्छ । राम्रोसँग बोली नफुटेका बच्चाले के नै सिक्छ होला र ? हजारौँ तिरेर भर्ना गर्नुपर्ने कक्षा १ मा ?

जे जस्तो भर्ना गरे पनि नानीबाबुहरूका लागि नयाँ कोष, किताब, मोला, जुता, टाई, बेल्टजस्ता सामान किन्दा छुट्टै बजेत आवश्यक पर्छ । चित्त नबुक्ने एउटा विद्यालयबाट अर्कोमा सार्नुपर्ने भन्ने भर्नाशुल्क भन्ने चर्को हुन्छ । अर्भ दिनभरि बुझेर राम्रो विद्यालय खोज्ने, इन्टरान्स जाँच दिने, अर्को दिन त्यसको परीक्षाफल, फेरि अर्न्तर्वाती । कक्षा १ मा पढ्ने बालबालिकाले समेत कति तनाव सक्ने ?

चैत लागेदेखि नै अभिभावकले औला भौँदछे पैसा जोग्ने गर्न थालिसकेका हुन्छन् र वैशाखभरि नानीबाबुहरूको भर्नामै अलिम्पिएका हुन्छन् । पैसा हुने धनी उच्चवर्गका लागि आ’ ना सन्तानलाई जुनसुकै विद्यालयमा जति खर्च गरे पनि भर्ना गर्न गाह्रो छैन ।

अखेर त संसारका जुनसुकै कुनाबाट अलमलान पनेट्न गर्नु पनि हुन्छ, विद्यालय घाइतेभने पढ्ने । तर, आ’ ना नानीबाबुले राम्रोसँग पढ्नु, आफूजस्तै दुःख नपाउनु

भन्ने सोच भएका मध्यम तथा निम्न वर्गका अभिभावकलाई भने निजी विद्यालयमा सन्तान पढाउन धी-धी भइरहेकै हुन्छ । विद्यालयप्रति जेजति गुनासा रहे पनि आ’ ना सन्तानलाई निजी विद्यालयमै पढाउने कतिपय अभिभावकको धोको हुन्छ ।

हुन त, देशैभर निजी विद्यालयमा थुप्रै सामुदायिक विद्यालय पनि छन् । सयौँ विद्यार्थी पढ्ने कतिपय सामुदायिक विद्यालय उच्च दर्जाका पनि छन् । नाम चलेका ठूला निजी विद्यालयभन्दा राम्रो परीक्षाफल दिन सफल पनि भएका छन् । अभिभावक तथा विद्यार्थी पनि त्यस्ता सामुदायिक विद्यालयमा पढेर खुसी छन् । तर, यस्ता विद्यालय देशभर औलामा गन्न सकिने मात्रै छन् । अर्भ पनि सामुदायिक विद्यालयमा विद्यार्थीले चाउँदाउठौंमा भौतिक संरचना छैन । तराईको प्रचण्ड गर्मीमा समेत एउटा पंखामात्रै बसेर विद्यार्थीले पढ्ने-सिकेको अवस्था छैन । दिनभर विद्यार्थी बसेर पढ्ने बेच सजिला छैनन् । दुर्गमका कतिपय विद्यालयमा कक्षाकोठाको अवस्था अत्यन्त नाजुक छ । हेर्दै घिटिकल परेका, पर्दौँपर्दौँ लाग्ने शैक्षिक सामग्री भएका विद्यालयका कक्षामा पनि मानिसले छोडेर गएका बाँसो घरजस्तै देखिन्छन्, कतिपय सामुदायिक विद्यालय ।

बरेजसो सामुदायिक विद्यालयमा विद्यार्थीले खेल ओधी भन पारउने तथा मन र मस्तिष्क दुईवटै तन्डुरस्त राख्न महत्त गर्ने फुटबल ग्राउन्ड, बारकेटबल कोर्ट, टेनी बोर्ड, मलिकल कोर्टलागायत देखिन्छन् । डिजिटलाइज्ड अडियो भिड्युअल कोठा अहिलेको समयका लागि अति नै महत्त्वपूर्ण शैक्षिक साधनको रूपमा प्रयोग हुने कम्युटर कक्षा विद्यार्थीका लागि त्यस्तै नै महत्त्वपूर्ण पुस्तकालय, प्रयोगशालाजस्ता कक्षा व्यवस्था नभएका विद्यालय पनि धेरै छन् । कुनै भने सामग्री भए पनि प्रयोग गराउन सक्ने जनशक्ति वा शिक्षक नहुँदा उचित प्रयोग भएको देखिदैन । हाल ९२ कक्षाको परीक्षामा विद्यार्थी बेच अभावमा भुइँसँ बसेर लेखिरहेका भिडियो सामाजिक सञ्जालमा आएका थिए । केही दिनअघि लामो समयका लागि सामुदायिक विद्यालयका शिक्षक

आ’ ना माग पुरा गराउन आन्दोलनमा उत्रिएका थिए । यसले पनि नयाँ भर्ना अभियान अन्त्योल्मा परेको थियो । अर्कोतिर निजी विद्यालयमा घमासम विद्यार्थी भर्ना भइरहेका थिए । ६ वैशाखदेखि नै नयाँ शैक्षिक सत्र सुरु भएसँगै कक्षा सुचारु भइसकेका थिए । यस्ता विभिन्न कारण पनि अभिभावकले आ’ ना सन्तानलाई निजी विद्यालयमा भर्ना गर्न बाध्य हुनुपरेको छ । काठमाडौँ बसे पनि मेरा थुप्रै नातेदार घरछिमेकी अजामको दुर्गम गाउँमा बस्छन् । आधामन्दा बढी गाउँ त खाली भइसकेका छन् । बाँकीलाई पनि गाउँमा बसेर छोराछोरी पढाउन मन छैन । बाध्यतावश त्यहाँका विद्यालयमा पढाइरहेको उनीहरू सुनाउँछन् । म पढेको विद्यालय बैतडी सदरमुकामबाट पैदल हिँडेर १ घण्टामा पुगिने गाउँमा अहिले ५ कक्षामा एकजना मात्र केटा पढ्ने रहेछन् । कक्षामा ५-६ जना केटी भए पनि केटाचाहिँ पढ्ने भएकाले कक्षा ६ देखि काठमाडौँमा आफन्तभए बसेर पढ्ने मन बनाइसकेका छन् । स्थानीय तहले शिक्षाला लामो बिद्या पनि गाउँघरमा रोजगारका अवसर सिर्जना हुन नसक्दा गाउँ रित्त हुँदै गएका छन् । यसको प्रत्यक्ष असर अभिभावकमाथि पर्दै गएको छ ।

प्रदेश तथा स्थानीय तहको संरचना बन्दैसके दुर्गमका पनि धेरै विद्यालयमा राम्रो सेवा सुविधा भएको देखिन्छ । स्थानीय तहहरूले विद्यालय, यातायात क्षेत्रमा धेरै काम पनि गरेका छन् । तैपनि सामुदायिक विद्यालयमै आ’ ना नानीबाबुलाई पढाउन सरकारी कर्मचारी नै तयार भएको देखिँदैन । औलामा गन्नेबाहेक सबैजसो सरकारी कर्मचारीको छोराछोरी देशका नान चलेका महँगो निजी विद्यालयमा पढिरहेको कसैबाट लुकेको छैन ।

सामुदायिक विद्यालयको तुलनामा पढाउँसँ गर्सँ नै अतिरिक्त क्रियाकलाप गराउनमा निजी विद्यालय अगाडि नै छन् र परीक्षाफल पनि तुलनात्मक रूपमा निजी विद्यालयको राम्रो देखिन्छ । यसको मतलब सामुदायिक विद्यालयबाट विद्यार्थी निकाले ‘निजीमा भर्ना गर्नुपर्छ’ भन्ने होइन । निम्नभन्दा सामुदायिक विद्यालयलाई अबल बनाउँदै लाने हो भने कक्षामा एउटा मात्रै

विद्यार्थी पढाउनुपर्ने बाध्यता शिक्षकलाई आउँदैन । वैशाख लागेसँगै निजी विद्यालयमा भर्ना गर्न आउने विद्यार्थीको लर्को देख्दा केही सामुदायिक विद्यालय सबै बन्द पो हुन्छन् कि जस्तो पनि लाग्छ, कहिलेकाहीँ । अहिलेको शिक्षक आन्दोलनले यसलाई बढावा दिइरहेको छ ।

सामुदायिक विद्यालयको गुणस्तर खस्केकाले नै अभिभावकलाई पनि सकस हुने गरेको देखिन्छ । भर्खरै बनाएको घरअगाडि देखिने घिटिकलका निजी विद्यालय र आमाबुवाका पालादेखि पढ्दै आएका पुराना सामुदायिक विद्यालय छाउनुपर्दा विद्यार्थीले निजी विद्यालय नै छान्ने गर्छन् । विद्यार्थीले निजी विद्यालय छाउँसँगै त्यहाँको भर्नाशुल्क, मासिक शुल्क, परीक्षा शुल्कदेखि वर्षभरि अभिभावकले तिर्नुपर्ने शुल्क थपिन्छन् ।

अघिल्लो वर्ष दाइले पढेको किताब यस वर्ष त्यही कक्षाको किताब माइले पढ्न नपिल्ने बनाएका हुन्छन् । किताब लेख्नेले नै वा प्रकाशनले केही थाने केही घटाउने, प्रश्न फरक राखिदिने, पाठका पेजमा फरक नम्बर राखिदिनाले प्रत्येक वर्ष अभिभावक नयाँ पुस्तक किन्न बाध्य हुन्छन् । सामुदायिक विद्यालयमा पढाउने पुस्तकबाहेक अन्य निजी विद्यालयमा पढाउने फरक प्रकाशनका किताब धेरै महँगो पनि छन् । एउटै पुस्तकको ५ सयदेखि ८ सय रूपैयाँसम्म पर्ने पुस्तक किन्न अभिभावक बाध्य छन् । उस्तै त महँगो बढेर हुँदाछक टार्न मुखिलक हुँदै गएको छ, त्यसमा पनि आ’ ना नानीबाबुका लागि विद्यालयले भनेअनुसार तोकिएकै ठाउँबाट विद्यालयका ड्रेस, कापीकिताब किन्नुपर्दा ‘बार्गनिङ’ गर्न ठाउँ हुँदैन र भन्ने महँगोमा पर्नसक्ने सम्भावना रहन्छ ।

भर्खरै एसईई दिएर बसेका विद्यार्थी परीक्षाफल पखैर बसे पनि कम्युटर, ब्रिजकोसंज्ञता कक्षा लिइरहेका छन् । धेरैजसो विद्यार्थीको ब्रिजकोसं गर्नुको एउटै उद्देश्य भनेको प्रवेश परीक्षामा राम्रो कलेजमा नाम पढिनेकायौँस भन्ने नै हुन्छ । त्यसमा पनि गरिब, जेहेनदार विद्यार्थीको भने राम्रो कलेजमा छात्रवृत्तिमा पढ्न पाइयोस भन्ने ठूलो आशा हुन्छ । ११-१२ कक्षा उत्तीर्ण गर्ने जसो अभिभावकलाई धेरै भार नपुग्ने भन्ने कतिपय विद्यार्थीको सोचाइ हुन्छ ।

सामुदायिक विद्यालयमा पढाउन चित्त नबुझे पनि निजी विद्यालयमा पढाउन सक्नु नहुने समस्या धेरैजसो अभिभावक रहेको देखिन्छ । उनीहरूका सान्ध्या सामान्यका लागि लाठी विद्यार्थी पढ्ने सामुदायिक विद्यालयको सैद्धान्तिक गुणस्तरदेखि भौतिक संरचनामा व्यापक उपचार ल्याउन जरुरी देखिन्छ । त्यसका अरुपिमा सकेनहुँ विद्यालय बौद्धिक शिक्षाका हुन) राजधानीबाट

सरकारी छात्रवृत्तिमा चरम बेतिथि रहेको महालेखाको ठहर

दमक/ सरकारी छात्रवृत्तिमा चरम बेतिथी फेला परेको छ । छात्रवृत्तिमा अध्ययन गर्ने विद्यार्थीको अभिलेख समेत शिक्षा मन्त्रालयमा नभएको बुझाएर सार्वजनिक महालेखा परीक्षकको ६२ औँ वार्षिक प्रतिवेदनमा उल्लेख छ । महालेखा परीक्षक तोयम रायलले बुधवार राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेललाई बुझाएको वार्षिक प्रतिवेदनमा छात्रवृत्तिमा अध्ययन गर्नेहरूकलाई सेवामा लगाउन सक्ने कामान कार्यान्वयनमा समेत शिक्षा मन्त्रालय उदासिन बनेको उल्लेख छ ।

छात्रवृत्ति ऐन २०२१ को दफा चारमा छात्रवृत्तिमा अध्ययन गरेका विद्यार्थीले अध्ययन समाप्त भएको तीन महिना भित्रै प्रतिवेदन पेश गर्नु पर्ने व्यवस्था भए पनि उक्त व्यवस्था कार्यान्वयनमा मन्त्रालयले चासो नदिएको उल्लेख छ । प्रतिवेदन पेश गरेको एक बर्ष भित्र नेपाल सरकारको स्वाभाविक भएको वा आर्थिक संवर्धनाबाट प्रदान गरेको संस्था वा संस्थानको पदमा पाँच बर्ष सम्म सेवा गर्न लगाउन सक्ने प्रावधान स्मरण गराउँदै प्रतिवेदनमा छात्रवृत्तिमा अध्ययन गरेका विद्यार्थीको अभिलेख समेत मन्त्रालयले नराखेको उल्लेख छ ।

आर्थिक वर्ष २०७९/७२ देखि २०८०/८१ सम्म विकिसि, वनविज्ञान, ईन्जिनियरिङ, कृषि लगायतका विभिन्न तह तथा विषयमा चार हजार तीन सय ९५

विद्यार्थीले स्वदेश तथा विदेशका छात्रवृत्ति प्राप्त गरेका मन्त्रालयसँग तथ्याङ्क छ । तर, विदेशमा अध्ययन गरे पछि स्वदेश फर्के नफर्केको अभिलेख तथा उक्त फेनले गरेको व्यवस्था बमोजिमको कुलियतनामा अनुसार सेवा गराउने काम नभएको प्रतिवेदनमा उल्लेख छ । संघीय सरकार देखि स्थानीय तहसम्म प्राविधिक जनशक्तिको अभाव पूरि गर्न त्यस्ता जनशक्तिले परिचालन गर्न सकिएको भन्ने प्रतिवेदनमा भनिएको छ, छात्रवृत्तिमा अध्ययन गरी फर्केका विद्यार्थीको कुलियतनामाको अभिलेख सही सेवा गर्ने व्यवस्था मिलाउनु पर्दछ । शिक्षा मन्त्रालयले बर्षभरीका लागि स्वीकृत गरेको वार्षिक कार्यक्रम समेत पुरा गर्न सकेको छैन । निजी विद्यालयले भने कानुनको अवज्ञा गर्दै केही अभिभावकलाई भ्राम्यमा पारी अभिभावकको विस्वकृतीमा गरिएको लेप लगाएर मासिक शुल्कको दोब्बर भन्दा बढी बाँकि शुल्क लिँदै आएका छन् । ठूला भनियको यो उक्म लाग्छि हुन्छ । बाँकि शुल्क लिएर पनि खेरल्छ, अतिरिक्त क्रियाकलाप लगायतको शुल्क समेत लिने गरेका छन् ।

यो हदमा निजी विद्यालयले कानुनको अवज्ञा गर्दा पनि नियमन र अनुगमन गर्नु पर्ने स्थानीय तहले समेत चासो दिएको छैन । यो शैलीका कारण विद्यालय तहमा अध्ययन गर्ने मध्ये २० लाख भन्दा बढि बालबालिकाका अभिभावक मारमा परेका छन् । विद्यालय

तहमा अध्ययन गर्ने मध्ये ७० प्रतिशत बालबालिका सामुदायिक विद्यालयमा र ३० प्रतिशत बालबालिका निजी विद्यालयमा अध्ययनरत रहेको शिक्षा मन्त्रालयको तथ्याङ्क छ । यत्रो ठूलो संख्या अभिभावक पनि उपभोक्ता हो, कम्यनी ऐन अन्तर्गत सञ्चालित निजी विद्यालयका उपभोक्ता उपभोक्ता पदा राज्यको सम्बन्धित निकायको ध्यान जानु पर्दैन ? उपभोक्ता उणीको विषयमा जाँचबुझ गर्ने, निरूपण गर्ने र क्षतिपूर्ती दिलाउने प्रकृया सुरु गर्न अधिकार भएको बाणिज्य, आपूर्ति तथा उपभोक्ता संरक्षण विभागले आफ्नो सञ्चालन देखाउन जरुरी छ ।

उपभोक्ता संरक्षण ऐनको दफा ३० मा कसैले अनुचित व्यापारिक वा व्यवसायजन्य क्रियाकलाप गरिरहेको, बजारमा एकाधिकार कायम गरी वा अन्य कुनै तरिकाबाट वस्तु वा सेवाको मुल्य कानुन विपरीत गरीमा विभागेले आवश्यक जाँचबुझ पनि निश्चया गर्न गराउन सक्ने व्यवस्था छ । केन्द्रीय, प्रदेश र स्थानीय बजार अनुगमन समितिलाई वस्तु र सेवाको मुल्य अनुगमन गर्न अधिकार पनि छ । ऐनमा सेवाको परिभाषा शिक्षालाई समेत समेटिएकोले निजी विद्यालयले लिने नियम विपरीतका शुल्कको अनुगमन गरेर कारवाही नै दायित्व पनि बाणिज्य विभागको हो । कानुनको अवज्ञा गरेर अभिभावक माथि गरिएको अनुचित कार्य रोकथाम गर्न विभाग तत्काल क्याशिल होस् ।

